

נקודת אור בפרשה – מעלת היסורים – פרשת עקב

נאמר בפסוק: "וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אל היך מיסרך". **בפסוק זה מגלה לנו התורה הק' יסוד היכול לעזור לאדם הנמצא בצרות ואינו רואה את הישועה באופק, והוא;** כל הדברים הקשים והיסורים השונים הפוקדים את עם ישראל, הם בגדר יסורי אב המייסר את בנו, שאינם לרעת הבן, **אלא אדרבה,** אך ורק לטובתו.

ולדוגמא, כאשר תינוק נופל לבוץ ומטנף את גופו ובגדיו, אמו לוקחת אותו ושוטפת אותו היטב במים. הילד שמטבעו אינו אוהב מים - בוכה ומשתולל, **אך אמו ממשיכה לנקותו היטב,** כדי להסיר מעליו כל לכלוך. וככל שהילד מלוכלך יותר, כך אמו משפשפת אותו יותר חזק, ואף שהוא בוכה וצועק, **אינה מרפה ממנו,** עד שיהיה נקי ומצוחצח לחלוטין.

כך גם נוהג עמנו הקב"ה; אדם שמתלכלך בעבירות, רוצה הקב"ה לנקותו ולצחצחו היטב מכל עוונותיו, **ולכן** מביא עליו יסורים שגורמים לו לכפרת עוונות. **וככל שעוונותיו מרובים** וחמורים יותר, כך גם היסורים מתגברים עליו, כדי לכפר לו על כל פשעיו, **ונמצא** שהכל אך ורק לטובתנו, בדיוק כמו אותה אמה שחפצה שבנה יהיה נקי מהבוץ.

המשיל זאת הגאון ר' איסר זלמן מלצר זצ"ל, לאב שטייל עם בנו בתוך יער עבות. לפני כניסתם אל היער, הזהיר האב את בנו באזהרה חמורה לבל יפרד ממנו אפילו לרגע קט, מפני שמי שמשוטט ביער מבלי להכיר את הדרך מסכן את חייו, ועלול להיות טרף לשיניהן של החיות הטורפות השורצות בו לרוב.

בתחילה נזהר הילד, וידו לא זזה מתוך יד אביו, **אך פתאום הבחין הילד** בדבר מה שמשך את תשומת לבו, ומיד נשמט מאביו ופנה לאותו מקום. האב שלא הרגיש בכך, המשיך בדרכו. כאשר רצה הבן לחזור לאביו לא הצליח למוצאו. נבהל מאד והחל לבכות ולחפש את אביו במעבה היער.

תוך כד חיפושיו אחר אביו, הלך והסתבר, ותעה יותר ויותר בסבך היער. **הלילה ירד** וחשיכה גדולה השתררה במקום. מכל עבר נשמעו קולות של חיות המחפשות טרף, ומובן מאליו שהילד המבוהל נתקף בפחד נורא ובגעגועים עזים אל אביו.

לפתע חש הילד כאב עז בלחיו... היתה זו סטירת לחי שנחתה עליו מידו של מכה אלמוני... אך בטרם הספיק להשמיע קול זעקת כאב, **הבחין שהסוטר לו הוא אביו,** ובמקום לזעוק על כאבו השמיע קריאות שמחה וגיל: "אבא, אבא", וחיבקו ונשקו.

והנמשל הוא: מצבו של האדם החוטא דומה למצבו של הילד האובד. כל זמן שהאדם חוטא, הרי הוא מתרחק מאביו שבשמים, ומאבד את הדרך הישרה והטובה אשר בה היה נמצא. **וכשבאים על האדם יסורים,** עליו להתבונן ולהכיר שאביו שבשמים הוא הניצב עליו ומייסרו על שסטה מהדרך, ורצונו להחזירו לדרך הישרה, **ולכן** צריך האדם לשמוח בשעה שמקבל מכה מבורא העולם.

מספרים שכאשר חלתה בתו של האדמו"ר מטשרנוביל זי"ע וסבלה יסורים קשים, באו שמונת אחיה לבקרה ולחזקה, ועוד לפני שפתחו הם בדברים, אמרה להם אחותם כך: "כאשר היה מבקש אבינו האדמו"ר לנחם יהודי שהיה סובל יסורים, היה מצטט בפניו את הפסוק בתהלים (קטז, ג-ד): "צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא", **וכך היה אומר ליהודי:** הרי דוד המלך ע"ה הגדיר את צרותיו כמציאה, והלא תודה לי שאם היית הולך עכשיו ברחוב ומוצא מציאה יקרה, היית שמח בה מאד. **כך בדיוק** מוטל עליך לשמוח ביסורים הבאים עליך, כמוצא שלל רב".